

in v Ljubljani, kateri vsaki bo dala pol milijona za izposojevanje kupcom in obertnikom; enoglasno se zagotavlja, da ministru baronu Bruk-u gré za to posebna hvala. — Končne posvetovanja za izpeljavo ces. patenta, po katerem se imajo gojzadne in pašne služnosti (servituti) v red djal, so se že pri c. k. deželni poglavarstvih posamnih deželá začele. — Učitelje ljudskih šol po mestih in kmetih v vsem našem cesarstvu so unidan sošteli in našteli so jih v vsem skupaj 43.000, med kterimi je pa 20.000 učitelj. — Iz Krima še zmiraj nič novega in, kakor se sliši, se zavezniki že pripravljajo za zimsko stanovanje; po tem takem bo vse, kar bi utegnili še letos vojske v Krimu biti, določilo le vreme, ne pa povelje vojskovodjev. Od že povedane vernitve zavezne armade v Eupatorijo, naznanuje maršal Pelisier od 2. t. m. sledeče: „general d'Allonville se je podal 27. okt. s 24 bataljoni, 38 eskadroni in 36 topovi do okopov poleg Čobotare na cesti v Simferopol; na nasprotnem bregu je pa zadel na Ruse, kteri so se za okopí s 36 topovi, ki so deleč neli, v bran postavili; večkrat je general skušal Ruse v bitvo spraviti, pa vse je bilo zastonj; težavno bi bilo zavolj pomanjkanja vode in konjske klaje se tū dalje ustaviti, zato se je vernila naša armada v Eupatorijo nazaj, ktere okolico so Rusi deleč deleč okrog zapustili“. — Iz Nargen-a na izhodnem morji se od 16. okt. piše, da je že terda zima tam; sneg pokriva deželo okoli Reval-a in mraz sili vojake na vojnih ladijah v debele plajšče in k pēči; v taci okoljšinah je tudi na izhodnem morji za letos konec vojske. — Omer-paša je Trapezunt spet zapustil in je zdaj v Suhum-Kulu; v njegovi armadi je jedro turških vojakov, pa bo ž njo le desno krilo Čerkesov množil in Šamyl-u pomagal; Rusi so že dve leti pripravljeni,

da bi utegnil sovražnik Mingrelijo (glej „zemljovid“) napasti, zato so vse soteske uterdili. — Po poslednjem carskem ukazu bo novo rekrutiranje, ki, zunaj 7 dežel, zadeva vso rusovsko cesarstvo in mora do 27. decembra končano biti, nabralo spet 400.000 novih vojakov. — V podporo po vojski ubožanih družin se bojo ustanovili po vsem Rusovskem odbori, ki jim bojo delili moko in dnar; na vsacega človeka iz take družine je namenjeno 30 funtov moke za mesec. — V Novem Jorku je sodnija Jož. Wagner-ja, ki je zoper prepoved ameriške vlade nabiral vojake za angleško armado, obsodila v kazen 1000 dolarjev in 3 leta v zapor. Verjetno je tedaj čedalje bolj, da se bote ameriška in angleška vlada hudo sprijele. — Iz Rima se 19. okt. piše, da sv. oče papež je bil, kakor škof iz Imole, nedavnej v nevarnosti, razbojniški druhalí Lazzarini-tovi v pest priti. Pretekli teden se je hotel na svoj grad Gandolfo peljati; kako so to roparji zvedili, se ne vé; gotovo pa je, da so čakali papeževe kočije v gojzdu Nettuno; sv. oče pa je med potjo k sreči veleval kočijažu po drugi cesti peljati, in tako je odšel razbojnikom, čez dva druga vozova pa, ki sta se peljala proti Gondolfu, so planili razbojniki — al ker ne papeža ne kardinalov ni bilo noter, je serdita druhal pretepla postilijone. — V Berlinu so unidan zasačili nekega sleparja, ki se že več let po svetu klati pod imenom „princa armenskega“, ki pa nič družega ni kot neki klatež iz Jave z imenom Jožef Joannis iz Samarane. — Prijatlom natoroznanstva damo vediti, da ponoči od 12. na 13. in od 13. na 14. dan tega mesca se smé pričakovati, da se bojo zvezde (če bo jasno) spet nenavadno zlo vtrinjale, ker od leta 1799, kar je Humboldt to prvi zapazil, se je ta prikazen imenovane dve noči stanovitno vsako leto vidilo, ako je le noč bila jasna.

Náglíca se rada kazni *).

Ulomek večje pesme.

1. Na Kerki cerkev je poslopje krasno,
Palača je kraljica vseh kraljic,
Pobožni duh nam ona kaže jasno
Korošcov bratov, sester Korošic,
Našteješ čez poldrug sto desetice
Stopal skor ravno dvakrat devetico
Od vrat pa do oltarskih krasotice,
Na širokost pa manj za polovico,
Če še prideneš jej obilno dvajsetico.
2. Ki tje kaj prideš, le je pojdi gledat,
Koroško cerkev malo šteje takih,
In če te žene nje začetek zvedat,
Ker vir stvari domačih tem enakih
Človeka mika pri narodih vsakih,
Povem ti jaz ga lahko, če želiš,
In ker po černih vidi se oblakih,
Da pojde dež in blizo tū ni hiš,
Pri meni, da oznamim, lahko prevedriš.
3. Ko v božji stopiš veličanski hram,
Zabliska ti v oči se berž oltar,
In tvoj pogled zaderžal se bo tam,
Da dolgo drugo vse ne bo ti mar,
Vnemal bode te lepote žar:
V sredini več od sto podob Marija,
Ki rojen je iz nje veselja Gospodar,
V svetlobi glorijske nebeške sija,
Sred angeljskih verstá kraljuje mat' Mesija.
4. Popisoval ne bom lepote dalje,
Besed jeziku za popis zmanjkuje,
In stanje cerkve bilo le bi zalje
Ko vsak izraz, ki jezik moj ga skuje;
Natančnosti je v tem ni kar se čuje.
In kar prinaša v dušo nam uhó,

Al kar beseda nam v idejo snuje,
Ostane nekakošno le temno,
Le naj žlahneji izmed čutov je okó.

5. Ne bom tadaj o tem ti dalje pravil,
Ker pridši tje kaj vidil bodeš sam,
Da nisem ti preveč nje krasa slavil,
In da ne bo me treba biti sram,
Ak čertati ko bi imel ne znam,
In ker bi le začetek nje rad zvedil,
Rad, ker želiš, kar vem na znanje dam,
Al ne huduj se, če boš kaj osledil,
Da sem povest prezmotano mor'biti vredil.
6. Časté zlo Krajci, Štajarci, Korošci
Svetnico Hemo kakor sploh je znano,
Posebno reveži in pa ubožci,
Ker, kakor Izraeljce Bog je z mano
Tak ona sitila je revne s hrano,
Odgnala ni nikogar brez darú,
In kar je dala blo je rado dano,
Ker dasiravno knežkega rodú
Ni bila kakor več rojencov iz gradú.

7. Na doljnem Štajerskem pri Beli steni
Prijazna kjer začenja se dolina,
Osmleje vidiš, kí za nje ne meni
Se skor nikdo, ker, bogme! domovina
Le malokoga pravega ima sina.
Nekteri štulijo se še en čas,
Dokler jim hvale kaže se visina,
Al če potegne kolikajšen mraz,
Pa vižih! berž obernejo se stran od nas.

8. Osmleje té ostanjki so gradú,
Ki ga razrušil je nemili čas
Z ojestrostjo vseglodavnega zobú,
Razsip ta, komaj še zidú obraz,
Krasote kdanje ni noben dokaz;
Če ne bi zgodovina govorila,
Spomina več ne bilo bi za nas,
Kar mah obrasel, parst je vse pokrila
In kdanjo slovo v puhli votli nič zdrobila.

9. Grajšina ta, poslopje to razsuto
Bila je Belostenskega gospoda.
Grof Engelbert s soprogo svojo Tuto
Zavžival je bogastva mnogo ploda,
Imel je marsikterega oproda;
Ker kakor zdaj, bilo je tudi pred,
Da mnoga skerb, ki mnogo ima, ga gloda,
In kakor zdaj, bil kdaj je zloben svet,
In kot pred nami bilo, bo za nami spet.
10. V deželah štirih je imel lastine,
Na Štajarskem, Koroškem, Krajskem stale
In na Furlanskem njega so grajsine,
Mogočne, terdne kakor gorske skale
So po okolicah se lesketale,
Znanile glasno akoravno neme
Lastnika srečo, čast obilno hvale,
Kar čislanja je rodovitno seme.
In ta bil oče, bil roditelj blage Heme.
(Dalje sledí.)

Zastavica za dolgočasen večer.

Razdeli v zarisane predalčke 136 bobov tako, da bode v predalih vsakterih čveterih verstá navzdol in počez popolnoma enako število boba, pa v nobenem predalčku se ne sme ravno tista številka ponavljati.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

P. Viktor M.

*) Po povesti v „Drobtinica“ 1854.

ki je bil od sl. c. k. deželnega poglavarstva za izpraševanjskega komisarja poslan, gospodje: dr. Bleiweis, fajm. Zalokar in učitelj botanike A. Fleišman. Vsi trije fantje so prav dobro odgovarjali in pokazali, da so z velikim pridom doveršili prvo leto. Učenci 2. leta ali učenci iz kmetijske šole gosp. grofa Auersperg-a v Mokricah: Kaplan Franc iz Mirne na Dolenskem, Kreg Jožef iz sv. Duha pri Loki na Gorenskem in Radel Janez iz Bregove na Dolenskem so bili izpraševani iz djanskega poljedelstva, obdelovanja senožet in vinogradov; izpraševala sta jih gosp. fajm. Zalokar in njih učitelj gosp. Peške, tajnik gosp. grofa Auersperga. Tudi ti so pri ti preskušnji kakor pri sledeči v sredo s poljskim orodjem in mašinami pokazali, da že dobro razumejo mnoge djanske kmetijske vednosti in da po pridno doveršenem tretjem letu bojo v stanu nastopiti višjo kmetijsko službo ali doma prevzeti gospodarstvo z dostojno vednostjo. — V sredo je gosp. Peške na družtvnem vertu po svojih učencih dal poskusiti tisto mašino, ktera sama turšico seje, okopuje in osipuje; vsi pričujoči so enoglasno poterdili, da prav dobro je opravila ta mašina svoje delo in da je za kmetijstvo, kjer veliko turšice sadé, res velike hvale vredna. Drugikrat bomo kaj več povedali od tega. — Dovoljenje naprave eskontne podružnice je že došlo v Ljubljano; dunajska banka bo dala v Ljubljano za ta namen pol milijona in za to svojega kasirja sem poslala.

Novičar iz raznih krajev.

C. k. ministerstvo nauka je ukazalo, da v šolah na kmetih, kjer je še navada le pol dni šolo imeti, ne sme vprihodnje več tako biti, ampak šola mora biti dopoldne in popoldne. — Za potrebšine dežele in zemljišne odveze so za prihodnje leto v posamnih deželah našega cesarstva sledeče priklade na neposrednje davke razpisane, namreč od vsacega goldinarja: za doljno Austrijo 16 in pol krajc., za zgornjo 23 kr., za Salcburško 20 kr., za Štajarsko 20 kr., za Koroško 22 kr. in 1 venar, za Krajnsko 20 kr., za Istrijansko 18 kr., za Goriško 18 kr., za Česko 15 kr., za Marsko 19 kr. in 3 venarje, za Dalmacijo 10 kr., za Horvaško in Slavonsko 21 kr., za Vojvodino

21 kr. itd. Te priklade zadevajo tudi dohodninski davek. — Na vozovih dunajsko-ljubljanske železnice bo kmali neka prav potrebna naprava gotova; v konduktarjem vozu za hlaponom bo vprihodnje stranišče za mnogotero človeško potrebo, ktera se ne more vselej tako dolgo zadrževati, da voz na postajo pride; res prav potrebna je ta naprava. — Žitna cena je od 22. do 27. oktobra na 45 terjih našega cesarstva padla, na 19 pa enmalo poskočila; krompir je povsod veliko bolji kup od lani. — Obljubljeno cerkev na Dunaji bojo zidali na planjavi med mestom in Alsterskim predmestjem pred tako imenovano hišo „schwarz Spanierhaus“; tjekaj pride tudi novo vseučilišče; podstava za cerkev se bo naredila 24. aprila, na dan obletnice cesarske poroke. — Iz Krima nič novega. Gorsakov naznanjuje, da 1. dan t. m. je 40.000 mož zavezne armade se iz Eupatorije proti Karagust-saki (?) vzdignilo brez daljne pomike. — Car Aleksander je 4. dan t. m. prišel v Odeso; admirala Bercha, poveljnika črnomoškega brodovja in vojnega poglavarja v Nikolajevu in Sevastopolji je odstavil in namesto njega izvolil admirala Melina. — Francozke vojne ladije bojo 12. t. m. zapustile črno morje in se podale v Specio, Malto ali Toulon, kjer se bo združilo več družih ladij in se osnovala pomorska armada srednjega morja za vojsko prihodnjega leta. — V Bukureštu se pričakujejo angleški, francoski in turški poslanci, da bodo preiskali stan in potrebe Moldave in Valahije in svoje misli razodeli, kako naj bi se vprihodnje vlada teh dežel osnovala; sultan je poslal 10.000 cekinov gospodarju Stirbey-u za opravo treh krašnih poslopij, v kterih bojo poslanci stanovali. Potem pa pravite, da Turki nimajo dnarja! — Kralj gerški Oton se je spet huje zameril francoski in angleški vladi. Rusovska vlada ima namreč v Atinjah svojo cerkev, ktero je v kratkem dala popraviti; pred nekimi dnevi se po sprehajanji podá gerški kralj s kraljico v to cerkev, češ, da bota ogledala popráve. V cerkvi pa so bili že zbrani vsi duhovni, cerkveni pevci, uradniki rusovskega poslanstva itd. Ko stopita kralj in kraljica v cerkev, se začne božja služba, prošnja molitev za zmago Rusov itd. Pri vseh teh opravilih je bil kralj s kraljico pričujoč — in odtod nova in zlo huda zamera.

Náglica se rada kazni.

(Dalje.)

11. Ne vem veliko od nje mladih let,
Le vem, da dečla bila je pobožna,
Da malo takih ima zdanji svet,
Pokorna staršem, vselej jim podložna,
In dasiravno je bila premožna,
Ošabnosti poznalo ni sercé.
Nje zdrave lica, boja lic nje rožna
Kazala notranje je zdravje že,
Če ravno kakšenkrat te znamenja slepé.

12. Posvetno vse imela je za prazno
Nečimerno in goljufivno stvar,
Ki vabi nas na nično slast prijazno,
Al po zavžitku se odkrije kvar,
Očitno se pokaže piškov dar,
Da svet ni domovina naša prava,
Da le tam gori sije sreče žar,
Da to življenje vedna je skušnjava,
In da po morji prenevarnem čoln naš plava.

13. Odreči zemlji se so njene želje,
Postati Jezusova le nevesta,
Edina misel nje je in veselje,
Edina pot, edina varna cesta,
Ki pelje do radosti večne mesta,
Svet zapustiti in postati nuna,
Ker svet naš in pa čistost vkup ne gresta,
Ko solnca žarni svit in blede luna:
To vé povedati deklica ta in una.

14. Drugačna pa je bila volja staršev,
Kar misli ona, to ni všeč očetu,
Ne kteremu očetovih tovaršev.
Čemú pač rožico v naj lepšem cvetu
Veselemu umikali bi svetu?
Ti mislijo in svet dajo sebično,
Da tudi mat ukloni se sovetu.
Okó njih zrè na dekle zalolično,
Pohlep njih zrè pa na bogate gospodično.

15. Koga ne mikala bi zlata dota?
Nezmerne vsak si svest je gotovine,
In to iz težnih dela lahke pota,
To dela gladko iz krivin ravnino,
To dela, da pokrite nam z blazino
Se pota zdé, ki s kamni so posute,
To dela iz osornosti milino,
To dela, da si jastrobi in pute,
Da so prijatli si volkovi in košute.

16. Okó gerbave lica vidi gladke
In rožo tam, kjer cvet je lilje blede;
Okusu zdi se pelin: fige sladke,
In med je iz rabarbarine skledé;
Kot žamet se podplat potipu vsede;
Kadilo nosu špajek se dozdeva,
Duh nageljnov, ki iz smerdelic grede;
Ušesu hripov glas kot zvon odmeva,
Če sraka dere se, to slavec mu prepeva.

17. Kaj bi ne mikala jih zlata dota?
Nezmerne svesti so si gotovine,
In to, kar zlomljeno, je v celo zvota.
Na Štajarskem bogate štir lastine,
Podčetertek in Anderburg grajšine,

Vitanjska vred in Bizeljska posest,
In Mokronog iz moje domovine:
Te dote le od cara si je svest,
Kdor srečni ženin bo neveste vseh nevest.

18. In vajena pokorna biti Hema
Poslušna volji staršev se je vdala;
Besede „ženin“, „mož“ poslušna nema,
Le da rudeča v lica je postala
In včasí malo barvo spreminjala,
Ko jo spreminja dekle sramežljivo,
In kmali je poroka zavezala
S koroškim grofom Hemo ljubeznjivo
Od davno grofa Gulijelma željo živo.

19. Vse prav je šlo. Dobila sta dva sina
Podobna vsa vsa mater' in očetu.
Možtvo njegovo, matere milina
Se brala v lepo sternjenim je spletu
Kot belo in rudeče v rožnem cvetu
Na licu jima in na vsej postavi.
Če hočeš da današnji dan na svetu
V češčení bodeš pri zakonskih slavi,
Naj jezik tvoj otrók podobnost staršem pravi.

20. Če rečeš: „Kak je pač vés kip očeta
Ta sinček mali, vés je oče živi,
Vés on bo, kedar pride v starje leta“,
Verjel bo mož besedi tej lažnjivi
In vrat objemal ženi ljubeznjivi,
Potem pa sinčka poljubljaj strastno
Brez misli, da je v misli grozno krivi,
Da hišnemu prijatlu bolje lastno
Kot njemu je primerjanje to ženo častno.
(Dalje sledí.)

povišanja tarifnega plačila. — Slabo je naletel te dni neki dohtar-skaza K. na Dunaji, ki je poslal dohtarskemu odboru kuglice (Pillen) in cel kup sprich, da skozi 20 let je že ozdravil 800 za kolero, drisko, legarom itd. bolnih ljudi; dohtarski odbor je preiskal kuglice in moža potem zatožil sodni kot mazača. — Gorčakov piše od 7. t. m. iz Krima, da sovražnik ni dosihmal nič novega počel, in da večidel vojnih ladij se je združilo v zavetji pred zalivom Kamiškim. — Časnik „Nord“ piše, da car Aleksander ne bo šel, kakor se je mislilo, v Varšavo, ampak da pride 17. t. m. v Petrograd nazaj. — Kako zlo se pripravlja Rusija za vojsko, poteruje poseben ukaz, ki veléva, da se imajo v unidan predpisanem rekrutiranji iz vsih verst starosti od leta 18. do 36. novinci nabirati. Kar se po tem takem od mirú govori, spada le v kolo živih želj, ki se od mnogih strani res čedalje očitniše glasiyo, ali pa v trombo

dnarničarjev, ki potrebujejo za svoje špekulacije zdaj vojne burje, zdaj pa tihega cefira. Ko je te dni minister Palmerston bil pri veliki pojedini londonskega župana, je na napito zdravico med drugim odgovoril, da je angleška vlada sklenila ne pred nehati od vojske, dokler ne bo takošnega mirú doseгла, kakoršnega ima pravico terjati. — Sami angleški časniki tožijo, da njih armada v Krimu tako pijančva, da je groza. — Nova postava na Ruskem vpe-ljuje pri nižjih vradnikih spet národno uniformo (kaftan), ktero je začel car Peter I. odpravljati; tudi na vseučilišču v Gurjevu (Dorpat) je novi minister nauka Norov namesto nemškega jezika vpeljal rusovskega. — Katoliška cerkev na Rusovskem je zgubila svojega višjega škofa (metropolita) Ig. Holovinskega, ki je nedavno v Petrogradu umerl. — Kralj sardinski pride 23. t. m. v Pariz; že dolgo mu pripravljajo v cesarskem poslopji stanovanje.

Náglica se rada kazni.

(Dalje.)

22. Pustiva to. Ne daj Bog, da o Hemi
Bi takega le kol'kaj mogel reči.
Le toliko sem hotel reči s temi,
Da naše dni brez straha se opeči
Ni teže na kaj takega nateči,
Ker to je sad, ki nudi ga omika,
Ki branijo naj jo poštenja meči
Od nas stran, ker se silno že primika
Kužec pošteni rod slovenskega jezika.

23. Kot rože, ki na vertu so vsajene,
Vesele so in lepe rasti krasne,
Kjer ti vertnar ne opusti nobene
Skerbi za nje in dela kar jim hasne,
Ko solnca svit prižiga se in gasne,
Priliva marno jim in vlogo dela,
Da reši rasti v suši jih počasne,
Tako za sina Hema je skerbéla,
Da lepa zdrava sta mladenčca razcvetela.

24. In taki sini staršem so veselje,
Da imajo jih bolj kot sebe radi,
In spolnijo jim vse mogoče želje,
Ker vidijo, da v svoji sladki nadi
Ne motijo se, da se njih kri mladí
In da živeli bodo še v sinovih,
Ko bodo počivali v zemlje hladi
Po zemskega življenja negotovih
Pa vender sladkih le preberž minočih dnovih.

25. Napravila je Hema gostovanje,
Da sina mlajega za god vezuje,
In o godéh godí se vse po smanje.
Ker kakor praznik god se posvečuje,
Le da se med domačimi praznuje,
Le žlahto in prijatle vabijo,
In o godéh se le veselje čuje,
Tu radovati se ne zábijo,
Vesele volje z žalostjo ne hábijo.

26. Da bilo je veselo tukaj tudi.
Si misli vsak in praviti ni treba;
Al da ne preveselo se ne čudi,
Ker, kar preveč je, nima blagra z neba,
Vpijani vino, če preveč ga sreba;
Al židane so vsi vsi bili volje,
Ker rezali so od veselja hleba
Kosove zmerne, ki po njih ne kolje,
Ker zmernost je veselja plodonosno polje.

27. Do tme se vezovati, menim, dost je.
Ko mraku solnce bližalo je dan,
Odhajali so, ki prišli so v gostje,
In ko je solnčni tek bil dokončan,
So že razšli se vsak na svojo stran;
Samo naj bližnji delj se prideržijo.

In kdor nam bolj je kakor drugi vdan;
Težko naj prvi ti se odpustijo,
Navadno se naj zadnji vsedajo v kočijo.

28. Ki naj na zadnje s Hemo se posavlja
Je Konigonda, sestra blage Heme,
In mož nje Manhart, ki se ž njo odpravlja.
Na vratu slonite si sestri neme,
Poslednje še dajete si objeme,
Poljubljate se dolgo brez besede.
Ločitev ljubih duš je plodno seme,
Ki, kakor pade v solznovlažne grede,
Požene kal, ki mraz je streti nima vede.

29. In konca ni in kraja ne objema,
Čez dolgo spet začnejo govoriti,
Zdaj svaku tako beseduje Hema: —
Al daj, dovoli, gost mi prečastiti!
Da naj se vsakdo sam smé posloviti,
Da si v teatru misliti se trudi.
„Kdo so, ki slišal bom jih govoriti?“
Hemo poznaš in sina njena tudi
In tretji je — al zdaj pazljivost raj' obudi!

Hema.

Velika, lepa hvala, blagi svak,
Da ste počastili me dans ta dan
In prišli ste obhajati god sinú.

Manhart.

Gospá, sorodnica vi blaga moja,
Ne vam, le meni se spodobi hvala,
Da vém jo vam za to veselje tako,
Ki vžival danes sem ga v družbi vaši.
Vaš sin, sinova vaša vredna sta
Očeta svojega in matere.

Hema.

In tebi Konigonda, blaga sestra,
Priserčna bodi hvala, da si prišla
In s svojo vpričnostjo povišala
Veselje dné današnjega, — le škoda
Da delj pri nas ostati ne utegneš.

Konigonda.

Ne morem kakor rada, ljuba sestra,
Ker sil'jo z možem me domú opravki,
In lepa hvala za današnjo radost,
Le škoda, da je bil tvoj mož od doma,
Da bilo ni veselje prav popolno.

Hema.

Gotovo, sestra, bil bi on med nami,
Če mogel bi ne bil oddaljen biti,
Ker sina rad ima.

Manhart.

To je resnica,
On blag je kakor žena, dober mož
In dober oče, in sinova dobra,

In blagor hiši, kjer je vse tak dobro.
Na Konigondin god se snidemo
Pri nas; vi pridete gospá?

Hema.

Gotovo!

Če me dotlej ohrani živo Bog.

Manhart.

In z vami pride blagi mož?

Hema.

Gotovo!

Če živ in zdrav bo in utegne.

Manhart.

In Vilko vi, in Hartvig tudi vi?

Vilko.

Gotovo! če bom živ in zdrav in bo
To vseč očetu ino materi.

Hartvig.

In jaz ponavljam bratove besede.

Manhart.

In vi, častiti mož bogaboječi,
Pobožni brat soproge moje ljube
In matere teh dveh mladenčev verlih,
Vi tudi pridete?

Jerman.

Po Božji volji!

Manhart.

Tedaj pa zdravi! Z Bogom.

Vsi.

Z Bogom, z Bogom.

Jerman.

Da, z Bogom! Pax vobiscum ubicunque.

Vilko in Hartvig.

In midva greva spremit ju en čas.

(Manhart, Konigonda, Vilko in

Hartvig odidejo.)

(Dalje sledí.)

Ena uganjka zastavice v 89. list.

1	6	11	16
8	3	14	9
12	10	7	5
13	15	2	4

So pa mnogoverstne, kakor smo jih od
več strani prejeli.

vojake (soldate) vzeti biti. na eno ali drugo vižo pokvečijo, češ, da potem ne bojo za vojaški stan pripravi, je vsim cesarskim gosposkam došel ukaz, naj s takimi ostro po postavi ravna in vsacega vzamejo, da pride potem ali k vojaškemu voznistvu ali pa za hlapca v bolnišnico. — Iz Dunaja se sliši, da se ima nek zavoljo veliko večje dragine vsih življev plača cesarskim vradnikom povikšati, in da je minister Bruk nasvetoval, naj se vsim poviša za 10 gold. pri 100. — Konji se prav pridno koljejo v dunajskih mesnicah; po novem letu so jih že zaklali čez 1100, in mesa od njih prodali blizo 400.000 fantov, funt večidel po 5 krajc. — Na Marskem je po več krajih huda goveja kuga, in že se je v en grad „Neuhof“ na doljno Austrijo prikradla. Da se ne razširi dalje, je na meji med Marskem in doljno Austrijo straža žandarjev in vojakov postavljena, ktera brani, da nobeno govedo ne sme čez mejo, pa tudi kože, rogovi in sicer nič govejega blaga ne. — Letos je bilo v Marijacelu čez 800.000 ljudi na božji poti. — Premoga (Steinkohlen), kterege se je v našem cesarstvu pred 10 leti nakopalo v vsem skup nekaj čez 12 milijonov centov, se je lani pridelalo 33 mil. 178.536 centov. — Zlata se je lani pridelalo v vsih rudnikih našega cesarstva 6381 dunajskih mark, srebra pa 134.330; med tem je znesel pridelk v cesarskih rudnikih: zlata 3345 mark, srebra pa 127.573, — v drugih necesarskih rudnikih pa: zlata 3036, srebra pa 6757. — Iz vojske v Krimu nič novega. Iz južnega in severnega Sevastopolja se je te dni po Dunaji novica razširila, da obé strani se pripravljate na nasprotno bombardovanje. Iz Varšave razglasa naj novejšo telegrafno oznanilo, da je car Aleksandar 7. t. m. Nikolajev zapustil in se v Krim podal osebno zahvalit junaško armado. Ko se je prepričal, da je stan ondašnje armade popolnoma dober, se je 12. t. m. podal čez Moskvo v Petrograd. — V podonavskih terdnjavah se nabira tako sila obilo živveža, da se iz tega očitno kaže, da prihodnjo spomlad mislijo zavezniiki vojsko začeti ob Donavi. — V terdnjavi Kars Turkom čedalje bolj živveža primanjkuje. — Poglejmo

kaj se godi v Stokholmu, glavnem mestu švedskega kraljestva. Cesar Napoleon je poslal generala Canroberta tje, naj izroči kralju véliki križ francozkega reda „častnega legijona“; pglavitni namen tega poslanstva pa je, naj slavni general pridobi švedskega kralja v zavezno zoper Ruse. Francozki poslanec je bil z naj večjo častjo sprejet — 8 belcov so mu vpregli v kočijo, v kateri se je h kralju peljal — ali bo pa zavezo s Švedijo kot drago nevesto Francozom domu v Pariz peljal, je drugo vprašanje, o katerem gotovo angleška vlada vse drugač misli kot francozka; una hoče le vdinjanih armad, kakor je sardinska, ne pa zavez z vladami, ktere bi jim utegnile pozneje zoperne biti; zato se Angleži zlo zlo mlačni v sklepovanji novih zavez in čestoré zdaj eno stopnjo naprej, kmali storé dve nazaj; to je tudi pglavni vzrok, da vse prizadevanje francozke vlade za pridobitev novih zveznikov nima pravega vspeha. — Rusovska in turška vlada ste prepovedale vožnjo žita iz svojih luk. — Cena cukra je spet poskočila; pravijo zato, ker je za 3 mil. centov manj cukrene moke letos v Europo prišlo. — Na Laškem je reka Pad strašne povodnji naredila, ker je skozi 4 milje deleč povsod iz svojih bregov stopila. — Iz Rima se piše, da drugi sin kneza Kaninskega (druzega brata rajncega cesarja Napoleona Bonaparta) Don Lucian Bonaparte bo berž potem za kardinala povzdignjen, ko bo za mašnika posvečen; sedaj ima še le perve štiri blagoslove. Ko je oče njegov po padu Napoleonove oblasti na Rimsko se podal, so mu dali zemljiše Kanino (Canino) s primkom „knežije“ in odtod se stari Lucian Bonaparte imenuje knez Kaninski, čigar sin je stopil v duhovski stan, bo morebiti kadaj papež in tako Napoleonova rodovina na prestolu rimskem.

V imenu jugoslovanskem „asfodila“

nam slavno vredništvo „gosp. nov.“ v 45. listu teh „Novin“ odgovarja, da se „asfodil“ zove v Lici: crienjuša, v Dalmaciji pa morodak.

Náglica se rada kazni.

(Dalje.)

Hema.

Le vendar lep, vesel je takšen dan
Za materno sercé, Obá sta dobra.
O Jerman, ljubi moj predragi brat,
Nič ne pogrešam, kar sem kdaj želela,
Ker moje želje je popolnoma
Zadovolila vredna namestitev.
Ti veš, da sem ko ti vsa hrepenela
Živeti v vedni čistosti na zemlji
In nuna kakor ti opat postati.
Spolnile so se tebi želje serčne,
Al jaz sem volji starišev se vdala
In volji svitle zlahtnice preblage,
Gospé pobožne naše cesarice,
Rednice trupla, bolj še duše moje.
In ne kesám se; mož je angelj ves,
In sina sta mu v vsem enaka, dobra.

Jerman.

Vse res: mož dober, sina dobra, blaga,
Ti srečna med veliko si ženami,
In hotel Bog, da stalno tak bi bilo!
Ti si zredila prav otroka svoja,
In čednosti sta kakor ti si polna;
Le enega se zdí mi nisi še
Opázila: sinova se mi zdí
Sta kakor oče kdaj pa kdaj prenagla,
Izruj iz njunih serc še to malenkost.
Drobno je zernice goruščino,
Iz zernica priraste pa drevo;

Otrínček mičken padši na netilo
Požar postane; praskica ne koj
Oprana, lečena, se prisadí,
Po roci, nogi, drugem udu je.
Ne grajam te, preljuba sestra ne;
Ti si prezerla; scer sta dobra, blaga,
In blagor tam, kjer taki so otroci!
Ti si prezerla; scer sta že odrastla,
Al dobra sta, pokorna, radoslušna,
In to je lepo.

Hema.

Hvala, dragi brat,

Da si opomnil me, ker lahko se
Pregleda kaj, zato ti hvala lepa!
Ti veš, da gledala bom, se trudila,
Na sercu bolj ko vse sta mi sinova.

Jerman.

To vem, to znam, o tem ni stvarce dvombe;
Od kod drugot se pa sinovoma
Ni báti nič pohujšanja, je res;
Sicer je svet hudoben naše dni,
Posebno pa plevél nečistosti
Razširja vsestran korenine kužne
In rast podjeda čednostne pšenice,
Da medlo je nje klasje in ne plenja.
Al njiva, kjer sta ona dva dorastla,
Je bila skerbno pleta; toliko
Odrastla sta, da je plevél brez škode
In tudi se razširjati ne more.
Jaz vem, od nju gre dober glas; celó
V Šentlampertu pri nas sem slišal sam
Ljudi hvaliti ju, kako sta Božja,

Kako hudobne rudarje svarita,
In clo kaznujeta nektere. To
Je prav, jaz pravim, in ljudje z menoj
„Takó je prav to“, govorijo vsi,
Al marsikdo pristavlja: „jaz bi pa“
Nekoliko le prej pomislil. To
Je blaga sestra, kar sem prej ti pravil,
Modrost premišlja, nikdar ni prenagla.
(Vilko in Hartvig prideta.)

Hema.

Vse bom zapomnila. — O sin moj Vilko
Le k meni sem na materno sercé,
Da te objamem Vilko, in ti Hartvig!
Poglej nebó ju, daj vse dobro vama.
Lej Jerman, lej ju: moj ponos in slavo!

Jerman.

Bog vaju blagoslovi, dobra sina!

Sluga (pride).

Milostljiva gospá, nekdo bi rad
Govoril z vami, nek možak in ženska,
Gosposka sta oba, obéh obraz
Je bled kot zid; morbiti sta nesrečna,
Al njun pogled bolj grozo znani kot
Nesrečo.

Hema.

Reci jima priti.

Sluga.

Bom. (odide).

(Dalje sledí.)

pri Anaklii v černo morje izliva); Rusi so junaško branili prestop, pa Turki do pazdihe v vodi in v strašnem ognju sovražnih pušk so prederli rusovsko armado, prijeli z bajoneti redute, pregnali po 5 urah terpečem boji 16.000 Rusov iz njih in zajeli 5 topov. Tako piše „Moniteur“. Omer-paša je marširal potem naprej proti Kutais-u, poglavnem mestu v Imerecii; nekteri mislijo, da jo bo vdaril na Tiflis, drugi pa, da gré proti Karsu osvobodit to terdnjavo, ktera je še zmiraj obležena od rusovske armade in ker tedaj ne more nič ne vèn ne noter, tedaj tudi že pomanjkanja živeža terpi. — Govori se, pa je malo verjetno, da je rusovska vlada zaprosila severno-amerikansko za posredbo o turški vojski. „Sev. Bčela“ je nedavnej razglasila poziv na vse rusovske gospé, naj se oblačijo le v domače blago, in pravi, da bo rusovskemu cesarstvu k veliko večjemu dobičku, ako se vniči prodajanje francozkega in angležkega blaga, kakor če bi sovražniku vzeli Pariz in London. — Iz Petrograda se piše, da zraven velikih armadnih magazinov so že mnogo mnogo let v

vsaki vasi še selske žitne založnice (selskie sapsnyje magasiny), ktere same bi utegnile armado preživiti; dozda se jih za armadne potrebsine še dotaknili niso. Naprava teh selskih žitnih magazinov je pa ta, da vsak gospodar mora vsako leto po žetvi enmalo očišene in suhe pšenice, reži, ječmena in ovsa v to založnico dati; tako ima tak magazin v vsaki vasi konec leta 40 do 50 četvert vsacega omenjenega žita, in čez 10 do 15 ima naj manja vas okoli 5000 sreb. rubljev lastnega premoženja; vsako leto se staro žito zamenlja z novim, da se ne spridi, in če ni potrebe ali lakote, se prodá na dobro vasi. — 15. dan t. m. je cesar Napoleon sklenil obertnijsko razstavo v Parizu s podelitvijo slavnih redov in velikih medalj. Avstrijance je doletelo 18 redov častnega legijona, 3 velike in 16 malih zlatih svetinj, 200 svetinj 1. reda, 254 svetinj 2. reda in 237 pohvalnih pisem. Pri ti priliki je cesar Napoleon med drugim rekel, „ako hoče Europa kmali stanoviten mir imeti, naj vsa očitno pové, kdo ima prav, kdo ne; tako javna razsoba bo veliko pripomogla h koncu vojske.“

Náglica se rada kazni.

(Dalje.)

Hema.

Današnji dan naj brez pomoči nikdo
Ne gre od nas, če mu je pomagati
In ni čez moč in zoper Božjo voljo.
(Mlad gospod in mlada gospá prideta.)

Gospod.

Tako se govori, da vsakega
Poslušate, ki semkaj pribeži,
Gospá, in mû pomagajte, in vem,
Da bote tudi meni.

Hema.

Bom gotovo!

Gospod.

Povejte mi gospá, kaj ne, da roža
Je cvetlica lepa?

Hema.

To je res.

Gospod.

Da je prijetna,

In kdor jo ima, je veselje mu,
Kaj ne, da res?

Hema.

Res, dokler ima cvetje.

Gospod.

Al kedar obleti se, duh zgubi,
Ni mar mu za njo, ki jo je imel.
Kaj ne gospá, da hruško, ki lepo
Rudeča, zdrava je, vsakdo rad jé,
Kaj ne?

Hema.

Menim, da!

Gospod.

Če je pa červiva,

Kdo mara za-njo, kdo jo v usta nese?
Povejte mi, po čem pozná se, da
Je tica tica? Jelite po perji?

Hema.

Po perji, da!

Gospod.

Kako se pa stori,
Da tica tica ni in druga ne

Žival, in ni topir in tica je
In tica ni? Kaj ne, če se oskube?

Hema.

To je, če se oskube, da! oskube.

Gospod.

In kaj je tica, kedar perja nima?
Sramota svojega plemena, ne?

Hema.

Če sama se opipa, da.

Gospod.

Al če

Jo jastrob je oskubel, kaj tedaj?
Tedaj je jastrob kriv, kaj ne?

Hema.

Se vé.

Gospod.

In ker je jastrob kriv, naj jastroba
Zadene smertna strela lovčeva. —
Poglejte jo: le-tá je roža — bila,
In rožni cvet te zdrave lica — bile,
In tega cvetja duh je čistost — bila
In jaz pa tisti, čigar kinč bi — bila.
In slana, ki jo je poparila,
Je z vašega podnebja na njo padla,
Al jaz sem solnce, ki sijalo bo,
Dotlej še, da popije tisto slano.
Le-tá je tista hruška zdrava — bila,
In te-le usta bi jo jedle — bile,
In tisti červ, ki je to hruško zluknjaj,
Ta červ po vaše zemlje parsti lazi,
Al jaz sem kert, ki za tem červom rije,
Ki sit bo, ko mu sokrovec popije.
Poglejte jo: le-tá je tica brez
Perja, oskubljena perés devišva
Po sil', in jastrob, ki jo je oskubel,
Je v vašem gojzdu, ino jaz sem lovec,
In prosim za pravico lovsko vas,
Da v vaše gojzde smem nad jastroba; —
Al če ne daste je, si sam jo vzamem,
Da jastroba ko lovski tat si vjamem.

Jerman.

Hudobni svet!

Vilko.

Povejte ga zlotvorca!

Hartvig.

Ime, ime povejte zlostnika!

Hema.

Težko verjamem, da bi kdo izmed
Družine naše bil hudobnež; znam,

Saj menim to, da znam vse posle svoje,
Da so pošteni; Bog nas vari tega!

Vilko.

Imé njegovo! Bog mu bodi mil,
Obešajo tatove —

Hartvig.

Tat je tat,

Da, ropar, on ukral je kar ne dá
Se nikdar poverniti, na dervó ž njim!
Imé, gospod, imé!

Gospod.

Mi znano ni;

Kdo neki znal bi imenovati vse,
Kar vaših je, ki skrivajo se solncu
In brodijo po drobú černe zemlje,
Ki so sosedje pekla bolj kot neba,
Kdo znal bi za vse vaše rudarje?
Naj bo, kdor hoče, jaz ga čem dobiti,
In družega nič nočem, česar že
Sem prosil, da ga smem; meč imam oster,
In če ga ž njim pošegetam, bo to
Njegov naj zadnji smeh, in če mu ž njim
Enmalo puščam, bo kozlovská krí
Zavrela mu, da bo kot račja gorka.
Pravico lovsko, al grem sam nad zver! —
Zelen klobuk, si rekla, za klobukom
Zelene pera, suknja tud zelena
Obraz je vdert, oči dve večši, smeh
Peklenski, meč moj bridek, oster, oster,
Tla žejne. — Hodi rožica brezlistna,
Červiva hruška, brezperotna tica,
Tla žejne ná-te, pite, pite, pite! —
(Odide in gospó sebo vleče.)

30. In zagrinjalo je zakrilo oder,
In zginila sta nama spred oči,
In kamor gledam, ni ju od nikoder,
Morbiti da gospod več ne živi,
Da umorivši se prelil je krí
V blodenjí, ki mu je zavest jemalo?
Morbiti tud gospé več žive ni
Da jej obúpanje je smert zavdalo,
Da meč njegov jo —? al — ne sódiva premalo.

31. Besede zadnje, ki jih je izustil:
„Tla žejne nate, pite, pite, pite!“
Že kažejo, da ga je um zapustil,
In take znamenja so grozovite
Posebno če se kažejo očite.
Morbiti si pa tudi nič ni storil,
Ker daljne zgodbe so nam čisto skrite,
In vé se, da ni on zlotvorca umoril,
Morda je le iz naglosti takrat govoril.
(Konec sledí.)

da bi res naganjale gospodarje k temu in res kaj pomagale! Če nima gospodar klaje in pa dnarja, s čim bo redil teleta in kako dolgo? Današnji „terž. čas.“ je o tem resnično besedo izgovoril. — Trije angleški oficirji še zmiraj nakupujejo po Ogerskem konje za armado v Krim; zbirajo se vsi v Peštu in odtod jih vsaki teden pošiljajo v Krim. — Od vojske nimamo nič povedati. — Tiste rusovske družine, ki so imele samostojne bramborske kardela biti, se vverstujejo zdaj v navadno armado. — Govori se, da se v Petrogradu zdaj posvetujejo, kako bi se dal v es narod rusovski, to je, vsi za vojsko sposobni možki, za vojsko napraviti. — V Krimu je zdaj Francozov 140.000, Angležev 40.000, Sardinov 18.000, Turkov 15.000, v vsem skupaj tedaj 213.000; kar je francoske armade, gré, razun Zuavov in čete ptujcev, vsa domú na Francozko in namesto nje pride nova; garde so že šle in sliši se, da jih bo cesar Napoleon slovesno

sprejel in gostil. Ker je tudi sardinski kralj prišel 23. dan t. m. v Pariz, se bojo tudi njemu na čast napravljale mnoge slovesnosti. — Sliši se, da si zdaj belgijanski kralj prizadevuje za mirno spravo. — Od Canroberta se še nič prav ne zvê, kaj je opravil pri švedskem kralji. — Že nekterikrat omenjena „zamaknjena“ v Monakovem, kateri je ondašnji višji škof prepovedal nje burke, je začela potem pismeno razglašati svoje prerožtva; ko so ji unidan škof tudi to prepovedali, se je prederzna babura očitno oglašila s tem spisom: „Kaj pa, če bojo kedaj začeli duhovi iz mene govoriti; — ktera moč bo tem duhovom usta zavezala?“ Iz tega se pač očitno vidi, kam človeka tako zmešani možgani pripravijo. — V Londonu je bila ta mesec taka silna megla, da se po ulicah niso mogli vozovi peljati in po reki Temsi ne ladije; tatovi so kradli zunaj štacun razpostavljeno blago opoldne. — Od 10. t. m. se piše iz Carigrada, da se je zima že tam popolnoma začela.

Nágllica se rada kazni.

(Konec.)

32. Pustiva to; naj misli vsak, kar hoče,
Kaj zgodilo se ž njima je, ne vem,
Scer to in uno se mi zdi mogoče;
In če primerjati to zgodbo smem
Z dogodki, ki so lastne našim dnem,
Bi pravo vedil reči že gotovost,
Al se bojim zameriti ljudem,
Ki porečejo: gerda ta njegovost!
Odgrinjati skrivnosti take, je sirovost!
33. Sirovost! kaj je to, kaj to pomeni?
„Ne kuhan“ — vsak, ki misli prav, poreče,
„Zato peč obložite bolj s poleni,
Al ne s sirovimi, ki iz njih teče,
In podpihajte, če goreti neče.“
Al ta sirovost tega ni pomena.
Ta ogenj naš ne skuha in ne speče,
Drug ogenj je, drug pisker, druga rena,
Drug kuhar, druga voda, druge derva in
poléna.
34. Širov si: če se vedeš po naravi,
Če kar na jezik pride, govoriš,
Besede le po miselni razstavi
Izrekaš in izrazov ne meniš
Kakor kupec cekine in drobiž;
Če praviš, da ni lepa, ženski gerdi,
Če dvomiš al nasprotno govoriš,
Kedar ti neverjetnega kaj terdi,
Če čela tak ne merdiš kot ga ona merdi;
35. Širov si: če se kužek ti ne smili,
Če ga ne gladiš, božaš, ne — kušuješ,
Kedar mu prav kaj ni, da reva cvili,
Al zraven se prederzneš in zdihuješ,
Ko od človeškega mučenja čuješ;
Širov si: če — al takih „če“ je sila,
Je toliko da, če jih zapisuješ,
Ti bode zmanjkalo poprej črnila,
Kakor se takih „če“ posoda izpraznila.
36. Kam pač človeka misli zanesó!
Kaj je mišljenje, misel kaj, preišljanje?
Nekaj kar bistri in kalí okó,
Kar dela nam pri belem dnevu sanje,
Jasni temný, temní jasno in žanje
Zasrambo večidel in kes in žal,
Nepokoj, dvome, bledno homotanje;
Le beri kar je Platon nasanjál,
Al kar na voljni list je Hegel náčéckál.
37. Naj toliko bo dosti v prvem spevu,
Da mi za druge tudi kaj ostane,
In tudi dež je nehal; ali dnevu
Zapadni žarki od zahodne strane
Postavljajo svetíti dalj obrane,
In ti ne pojdeš danes več od tod,
Prenočil tukaj bodeš. — „Kakor kane“.
Ne ne! ne boš se dvigal več na pot,
Tema je in ne vidi se ne kam ne kod.

38. In cerkve zvedil nisi še začetka,
Za kar pozvedal vendar si in prašal;
Večer je dolg, ne kratka pripovedka,
Ker tek besed besede bo nanašal,
Da snutek pravljenja se bo narašal
In pravljica več spevov bo imela,
Ker ti z natančnostjo ne bom odlašal;
Al zdaj počiva malo za čas jela,
Da bova po večerji z novega začela.
39. Ker še povedati imam ti mnogo,
Najpred o zlosti rudarja Zelenca,
Ki je oskrunil bil gospó ubogo,
Ki vidil si jo blede kakor senca
Oropano devištvenega venca
Pred kratkem v gradu Heminem z go-
spodom“. —
O hudodelstvu tega zaslepljenca,
Ki je z življenjem in življenja plodom
Zasluzil kazen stokrat sto Gomór in Sódóm.
40. Žadela ga je šiba sodbe božje,
Obesila sta Hemina ga sina,
Al počivalo zlostno ni orožje,
Tovarše tega vražjega zlobina
Ostrupila je zlobe gadja slina,
Umorili so mlada gospodiča,
K' je gnala naglica ju do pogina.
Al taka je navada že hudiča,
Da zlost na zlost valiti se ne naveliča.
41. Očeta ta umor hudo razkači,
Nabere vojske, rudarje premaga;
Kar boj jih smerti koj ne poenači,
Kar ne odnese jih osoda blaga,
Po begu od kervave smerti praga,
Jih vjete med pojedino pokolje,
Da doletí jih plača dosti draga,
Razmeče jih okrog na plano polje,
In orli gostovali so se dobre volje.
42. Ta naglica začne ga grozno gristi,
Več nima ga domá pokoja, mira,
Podá se v Rim, da grehov se očisti,
Ojstro se pokoré svoj dolg opira,
In dalje zmiraj dalje vest ga tira,
In v svete mesta v Palestini roma,
Tam najde konec serčnega prepira,
Al ko se verne na Koroško koma,
Umerje v Loki, preden prišel je do doma.
43. In Hema — brez otrok, brez moža, vdova,
Pohlevna v božjo voljo se je vdala.
„Gospodova sem dekla, naj njegova
Zgodí se sveta volja!“ tak je djala,
In kar imela je, vse Bogu dala,
Zidala cerkve, kloštre vstanovila,
Nazadnje sama nuna je postala
Kerškega kloštra opatica mila,
Kjer se iz tega v bolji svet je preselila. —
44. Poslušal jaz sem Kračmanov Matija,
Ko pravile so Drobtince *) to povest,
*) Glej „Drobtince“ 1854.

- Polasti moja se je domišljija,
In gre jo po navadi v verze plest,
V šopke različnih rož po tri na šest,
Le da se nekaj malo je zmotila
In šla za kratek čas na oder sest,
Sicer je venček s ternjem spet ovila,
Kakor že tudi večkrat je poprej storila.
45. Zato pa grajajo, da tako čudno
Razmatram svet in pa ljudi na zemlji,
Da vkupaj z dobrodetnim nepriljudno
Se meša v mojega jezika kremlji,
In raste sad in strup na enem štremlji.
Postavil Bog me je na svet rekoč:
Poglej ga, kakor je, tako ga jemlji,
Postani človek, na človeško moč!
Postal sem človek, vidil dan sem, vidil noč.
46. Ni angelj ne hudič za mene človek,
Le da nekteri gornjimi so bliže,
In drugi da za čednosti so covek
Neobčutljivi kar na čudne viže,
Prijatli tistim bolj, ki njih so niže,
In spet, ki ni jim to ne uno mar,
Ki čednost jih, gnjusoba jih ne briže,
Ki Bogu zdaj dajó molitev v dar
In berž potem kadijo satanov oltar.
47. Velikrat čulo moje je uhó
Človeka, ki sem dobro ga poznal,
En del ljudi soditi kaj hudo,
In drugi del ga je pa spoštoval.
En del očitno je o njem lagál;
Kaj meni bilo je tedaj verjeti?
Kateri del ga je obrekoval?
Zakaj hoteli so ga ti ukleti?
Pozvem! da mirno v zlosti jim ni dal živeti.
48. Al morem jaz zato, da svet je tak?
Al hočete, da naj laží raznašam,
In to, kar zna za neresnico vsak,
Kar res ni, to naj trobim in oglašam,
Kar dobro ni, za dobro naj raztrašam?
O vem to, da oči resnica kolje!
Al bilo bi morbiti, to vas prašam,
Za me in pa za ljubi rod moj boljše;
Da naj podam se k farizejem dobre volje?!

M. Kračmanov.

Pogovori vredništva.

Gosp. J. O. P. v Gr.: Spis smo prejeli in ga bomo natisniti dali. Hvala! Sporočilo zastran „Nov.“ listov bomo oskerbeli. — Gosp. K. M. v Adm.: Smo prejeli in bomo natisniti dali. Hvala! — Gosp. S. Š. na D.: Hvala lepa! Bomo začeli natis prihodnje leto, ker v tem letu bi ga ne mogli doveršiti.